

ΩΡΩΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στην κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια ἐνιακόσα κι' ἑξή
κι' ὄλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—ὁ ἐκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰκοστή Δεκεμβρίου καὶ τρίτη,
κι' ἡ Βουλὴ μας ραχάτι κηρύττει.

Ποῦντος ἐβδομῆντα δύο κι' ἐνιακόσα,
κάλαντα παρλάρει τῶν Ρωμηῶν ἡ γλῶσσα.

**Ψάλλουν οἱ ξύλινοι γλυκὰ
Χριστούγεννα πολιτικά.**

Νὰ σᾶς τὰ ποῦμε ;

Ἰέστε τα...

Λοιπὸν καλησπερούδια,
καί ζωμε λαλούμενα, ν' ἀρχίσωμε τραγουδία.

Χριστούγεννα, πρωτόγεννα, γιορτὴ τοῦ χρόνου πρώτη,
βοσκοὶ καὶ μάγοι πηλαλοῦν,
Χριστόφωμα μοσχοβολοῦν,
χαρὰ καὶ φαγοπότι.

Παίξει λαγοῦτο καὶ βιολί,
Μεσσίαί βγαίνουνε πολλοί,
κι' ἡ νέα Ρωμηοσύνη
μὲ τούτους περνᾷ.

Ὁ Κερκυραῖος τῆς γελᾷ
μέσα' στήν τόση ζάλη του,
καὶ νομοσχέδια πολλὰ
γεννῶνται' στὸ κεφάλι του.

Νομοσχεδίων σωστικῶν
ὕμνουνται γεννητούρια,
καὶ ψάλλουν τὸν πολεμικὸν
τὸν ἄνδρα μὲ σαντούρια.

Ἐκ τῆς Περσίας ἔρχονται τρεῖς μάγοι μὲ τὰ δῶρα,
ἀστὴρον λαμπρὸν τοὺς ὁδηγεῖ' στὸν Θεοτόκῃ τῶρα.

Τραβοῦν καὶ πᾶνε' στὴ Βουλὴ,
ἔρρισκουν τὸν Κερκυραῖο,
τὸν λιγερὸ τὸν σεβνταλή,
τὸν Κόντε τὸν ὠραῖο.

Ἰπρὸς' στοῦ Κουβέρνου σταματοῦν
τὸν φωτεινὸν ἀστέρα,
γονατιστοὶ τὸν χαιρετοῦν,
τοῦ λένε καλημέρα.

Καλημερούδια, τσελεπῆ,
καλημερούδια, τζόγια,
καὶ ποῖος γιὰ σένα δὲν θά' πῃ
τὰ πιὸ μεγάλα λόγια ;

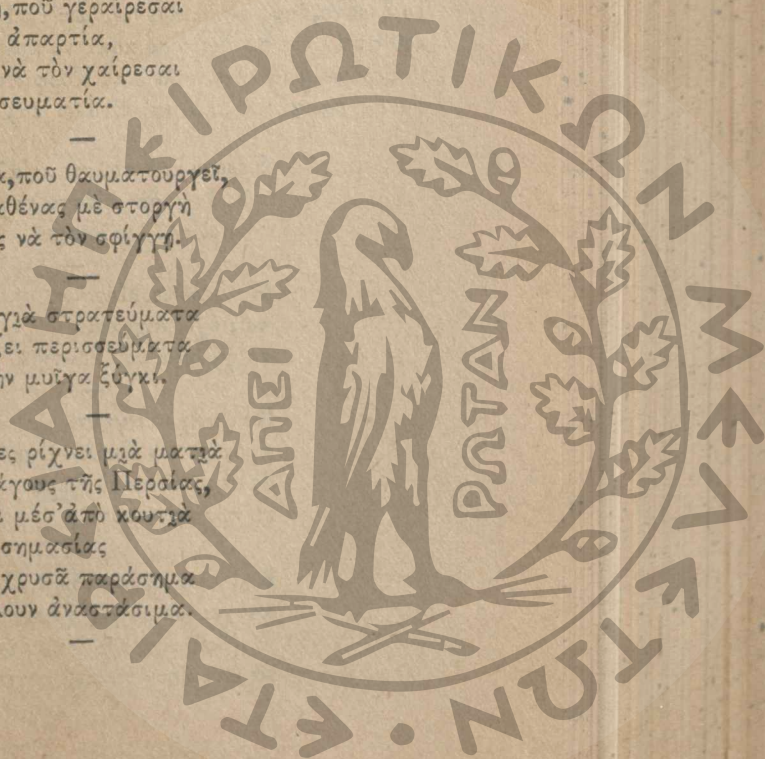
Σιμόνουν' στ' ἀρχοντόπουλο
ν' ἀκούσουν τὴν' μιλιὰ του,
κι' ἐκεῖνος τὸν Σιμόπουλο
βαστᾷ' στήν ἀγκαλιά του.

Κορφιάτη, ποῦ γεράρειςαι
πῶς ἔχεις ἀπαρτία,
καὶ πάλι νὰ τὸν χάιρειςαι
τὸν περισσευματία.

Τὸν ἄνδρα, ποῦ θαυματουργεῖ,
πρέπει καθέννας μὲ στοργή
καὶ πάθος νὰ τὸν σφίγγῃ.

Ἐκεῖνος γιὰ στρατεύματα
μᾶς βγάξει περισσεύματα
κι' ἀπὸ τὴν μυῖγα ξυγκί.

Ὁ Κόντε, ρίχνει μιὰ ματιὰ
'στους μάγονες τῆς Περσίας,
κι' ἐκεῖνοι μέσ' ἀπὸ κουτὰ
μεγάλῃς σημασίας
βγάζουν χρυσὰ παράσημα
καὶ ψάλλουν ἀναστάσιμα.

Κι'οί τρεις δοξάζουν και τιμούν
κάθε παράσημό του,
και Μεγαλόσταυρο κρεμούν
'στὸν κύκνειο λαιμό του.

Δέξου και τοῦτον εὐμενῶς
κι' ἔστω γιὰ σὲ μαγνήτης,
και λάμπε σὰν Ἀδερφινός
και σὰν Ἀποσπερίτης.

Τέτοιο μεγάλο θησαυρὸ
τὸ Στέμμα σου τὸν στέλλει,
και γρήγορα μὲ τὸν σταυρὸ
νὰ πῆς ὅπου σὲ θέλει.

Κυττάει τον τὸν τσελεπή
πῶς λιγερός λαμποκοπεῖ,
και τρίβουν σὲ Παλάτι
και σὲ Βουλὰς τὰ μάτια.

Τὸ Στέμμα τὸν ἐχάρισε
'στὸν Ἀρχικαγκελάριο,
κι' ὁ κόσμος ἐμακάρισε
τὸν Κόντε τὸν μακάριο.

Ὁ Κορφιάτης μὲ τὰ κάλλη Μεγαλόσταυρος προβάλλει.

Εἰς τὸν προθάλαμό σας ἀκτινοβόλος μπαίνω
μὲ τὸν σταυρὸ στὸ στήθος, μὲ μούτρο γελαστό,
κι' οἱ φίλοι δὲν μὲ βλέπουν καθόλου κορδωμένο
γιατ' εἶναι φυσικό μου πόζα νὰ μὴ βαστώ.

Μέσα στὸ Παρλαμέντο μὲ μάτια πυρωμένα
μὲ βλέπουνε και φίλοι κι' ἐχθροί μου βουλευταί...
μὲ βλέπετε, τοὺς εἶπα, μὲ βλέπετε κι' ἐμένα;
σὲ βλέπομε, μὲ λένε, Γεωργάκη ζηλευτέ.

Τὸ ξέρετε, τοὺς εἶπα, καὶ μένα μου κοπάδια,
τί μ' ἔκαναν κι' ἐμένα τὸν Κόντε τὸν ἀβρό;
τὸ ξέρομε, μὲ λένε, κι' ἀπλόνουν τὰ ξεράδια
τοῦ τόσο μεγαλείου νὰ πιάσουν τὸν σταυρὸ.

Τὸ ξέρετε, τοὺς εἶπα, πῶς μέσ' ἀπ' τὸ Παλάτι
μοῦ στείλανε τὸ δῶρο σὲ κόκκινο κουτί;
τὸ ξέρομε, μὲ λένε, πολεμικὴ Κορφιάτη,
ποῦ σὲ παραζαλίζουν και Στόλοι και Στρατοί.

Ξέρουν και τοῦτοι κι' ἄλλοι
πῶς ἔτσι δὲν σ' ἐστάλη
τὸ πρὶ τοῦ Παλατιοῦ.

Μὰ ξέρομε, Μεσσία,
πῶς ἔχει σημασία
τὸ χρῶμα τοῦ κουτιοῦ.

Και τάχατε γιατί
πρὸς σὲ τὸν Γκράν-Σινιόρο
δὲν ἐστειλαν τὸ δῶρο
σὲ πράσινο κουτί;

Και λέει κάθε στόμα,
ποῦχει καιρὸ γιὰ χάσιμο:
δὲν ἔρῃκαν ἄλλο χρῶμα
νὰ στείλουν τὸ παράσημο;

Τὸ κόκκινο κουτί
σημαίνει κάτι τί,
κι' ἀπλῶς και κουτουροῦ
και δίχως σημασία
'στὸν ἄνδρα τοῦ καιροῦ,
ποῦχει τὴν ἐξουσία,
και ξεσπαθώνει τώρα μὲ σπάθα Στρατηλάτη,
δὲν τὸ στείλε βεβαίως τὸ φρόνιμο Παλάτι.

Τέτοια μοῦ λένε τώρα γιὰ τοῦτο τὸ κουτί,
μοῦ ρίχνεται κι' ὁ Ράλλης και μάχας συγκροτεῖ,
κι' ἔρχομαι στὴν ἀνάγκη γιὰ τὸν ρεπουμπλικάνο
κι' ἐνστάσεις ἀπαρτίας μονάχος μου νὰ κάνω.

Ἐνστασιν ἀπαρτίας Πρωθυπουργὸς νὰ κάνη!..
ὅποιος γιὰ τὴν ἀκούσῃ τὸν μπουσουλά του χάνει.
Ἐνστάσεις ἀπαρτίας!.. αὐτὰ τὰ δύο λόγια
τὸ κράτος φανερόνουν και τὴν πολιτικὴν,
μοῦ ψάλλουν και τὰ δύο φρικτὴ μοιρολόγια
σὲ μία φρενικασμένη κι' ἀγρία μουσικὴ.

Ὡ Μεγαλόσταυρέ μου, και σὺ δὲν μ' ὠφελεῖς...
'στὸς Μεφιστοφελήδες σὲ δείχνω τῆς Βουλῆς,
ἀλλὰ τὴν δύναμί σου δὲν σκιάζονται καθόλου,
κι' οἱ μὲν κι' οἱ δὲ μοῦ βγάζουν μπελάνδες τοῦ δικέλι.

Εἰς τὸν προθάλαμό μου
ἀκτινοβόλος μπαίνω
μὲ τὸ παράσημό μου
τὸ κεχαριτωμένο,
και λένε στὴ Βουλὴ, μὰ κι' ἐστὰ καφφελεῖα:
ὁ Κόντες μὲ σταυρὸ, κι' οἱ φίλοι μὲ ταινία.

Φέρς τον νὰ τὸν δώσω, Γεωργάκη ζηλεμένο,
κι' ἀπὸ μπροστὰ και πίσω μὲ πέρουν στὸ κοντό...
τὸ ξέρετε; τοὺς εἶπα, τὸ ξέρομε, μὲ λένε,
λοιπὸν νὰ ξεραθῇτε ξερά τοὺς ἀπαντῶ.

Μόλις ψηλὰ πετάξω
μὲ τάχος ἀετοῦ,
μοῦ φέρουν νὰ κυττάξω
κι' ἀρβύλαις τοῦ Στρατοῦ.

Ἀρβύλαις στὸν Πρωθυπουργό!..
τί σαχλοχωράτ'!..
μωρὲ τσαγκάρης εἰμ' ἐγὼ
νὰ ξέρω κι' ἀπ' αὐτὰ;

Ὅποια σύγχυσις μεγαλοῦ και ποῖα Βαβυλῶν,
νὰ θέλουν γνώμη κι' ἀπὸ μὲ γιὰ δείγματ' ἀρβυλῶν!
Μὲ θέλουν νάμαι τρομερὸς και Σακαράκας Ἄρης
ψηλαῖς νὰ σκιάζω Πύλαις,
μὲ θέλουν κι' ἐπιτήδειος νὰ φαίνωμαι τσαγκάρης
νὰ ξέρω τῆς ἀρβύλαις.

Μὲ θέλουν Ἄρη σοβαρὸ νὰ παίζω μπάσαβόλαις,
μὲ θέλουνε και παπουτσή νὰ βάζω μεντζισόλαις.
Γιὰ μὰ μοῦ φθάνει, τζόγιας μου, ποῦ ράβω και ξιλόνω
και τὸ Κουβέρνο προσπαθῶ νὰ τὸ ψευτομπαλῶνω.

Μοῦ φθάν' ἡ ψωροκώστενα τοῦ κράτους ἡ μαριόλα,
ποῦ μ' ἔχει γιὰ μπαλωματῆ,
και κάθε τόσο μοῦ ζητεῖ
καινούρια μεντζισόλα.

Θέλω νάμαι κι' Ἄρης κι' ἀρβυλῶν τσαγκάρης.

Βλέπεις μιά, ποῦ κουτσί κουτσί
πάει τὸρ' ἀπάνω κάτω;
βλέπεις τοῦτο τὸ παπούτσι
μὲ μπαλώματα γεμάτο;

Εἶναι τῆς κυρῆς ἐκείνης,
τῆς μουφλούζας Ρωμηοσύνης,
ποῦ μπαλώματα γυρεύει.

Και γιὰ τοῦτο τὸ παπούτσι
δὲν τὴν μέλει κἄν κουκουτσί,
και τὸ δείχνει και χορεύει.

Βλέπετε και τὸν Κορφιάτη,
ποῦ τοῦ στέλλει τὸ Παλάτι
κατακόκκινο κουτί;

Εἶν' ἐκεῖνος νότα μπένε,
ποῦ περφόρημο τὸν λένε
τῆς κυρῆς μπαλωματῆ.

Ἐκείνης μου, μ' ἐκούρασαν τῶν φίλων τὰ περτίπια,
ποῦ γίνηκαν παντοῦ γνωστά,
και βλέπω πίσω και μπροστὰ
μόνο παπούτσια τρύπια.

Μ' ἐκούρασαν μαλλώματα,
μ' ἐκούρασαν θυμοὶ
και φίλων μου και μὴ,
κι' ἀτέλειωτα μπαλώματα.

Ἐκείνης ἀρβύλαις τοῦ Στρατοῦ τὸν ἄμπακο μοῦ ψάλλουν
χωρὶς σιγμὴ νὰ βουβαθοῦν,
και σφίγγονται και προσπαθοῦν
νὰ μὴν ἀρβύλα και τὰ δῆρ' ποδάρια μου νὰ βάλουν.

Τῶν ἀρβυλῶν πολιτικὴν,
και παπουτσήδες μερικοὶ
φωνάζουν ὀργισμένοι:

Μετάβαλε τὸν τρόπο σου,
κι' ἀρβύλ' ἀπὸ τὸν τόπο σου
κι' ἄς εἶναι μπαλωμένα.

Θέλω γιὰ μὰ νὰ κοιμηθῶ, και μέσα στ' ὄνειρό μου
νὰ δῶ μὲ χάρι πῶς φορῶ τὸν Μεγαλόσταυρό μου.
Θέλω και μέσα στὸν ὕπνο μου μαχαίρα ν' ἀκονίζω,
σὲ πάλαις νὰ ξαπλώσω με,
και μὲ Στρατῶν ὀργανισμοὺς παντοῦ νὰ ξεφωνίζω:
παπούτσια νὰ μπαλώσω με.

Θέλω τὴν στρόγγυλη σεβαστή,
θέλω και φίλοι μου πιστοί,
τοῦ κόμματος κολώναις,
νὰ κάνουν τῆς κοιλιᾶς βουτσά,
θέλω κι' ἀρβύλαις και πετσά
και τσαρουχοβελώναις.

Εἰς τὸνα χέρι τὸ σπαθὶ και σπάλλω τὴν βελόνα
νὰ βλέπω πότε τὴν Βουλὴν και πότε τὴν Κορῶνα,
χωρὶς τοὺς φίλους νὰ λυτῶ
τὸ κράτος νὰ στηλῶ,
μὲ τὸνα χέρι νὰ κυτῶ,
μὲ τᾶλλο νὰ μπαλῶ.

Θέλω γιὰ μὰ νὰ ἀναπαυθῶ μ' ἀπκατῶν ἐνστάσεις
και σὲ δανείων βάλτε με νὰ κοιμηθῶ συμβάσεις,
νὰ δῶ τὴν ψωροκώστενα νὰ μοῦ βραχὴ λαγοῦτα,
και γιὰ χορὸς νὰ ξεφυγῇ
μ' ἕνα παπούτσι μοναχά
καθὼς τὴν Σταχτοπούτα,
κι' ἐκεῖνο μὲ μπαλώματα λογῆς λογῆς γεμάτο
τὸ τρεῖς ἀναθεμάτο.

Καὶ χόρευε καὶ ψήλωνε
μὲ κάθε παληοκάπελο,
καὶ δὸς τοῦ ράβδε ξίλωνε
καὶ κάνε τὸν εὐτράπελο.

Τῶν Μάγων ὁ χορὸς 'στὸν ἄνδρα τοῦ πυρός.

Ὁ Κόντες ἔτσι μίλησε, πολέμων θιασῶται,
κι' ἔτσι τὸν ἐχαιρέτησαν οἱ τρεῖς οἱ Μάγοι τότε.

Σμύρναν λαβὲ καὶ λίθον
ἐγκωμιαστικόν,
μὰ καὶ σχεδίων κλίβανον
ἀπολυμαντικόν.

Σοῦ δίνουμε περιχαρεῖς
καὶ φτερωτὸ καλέμι,
καὶ ξίφος ποῦ νὰ τὸ φορῇς
κι' ὁ κόσμος νὰ σὲ τρέμῃ.

Καρφόνουμε σπιρούνια 'στὰ λουστρίνια σου
'στὸ βῆμα ν' ἀνεβαίνης καὶ νὰ τρίζῃς,
κι' ὅταν σὲ παρασφίγγουν τὰ μπουρίνια σου
Δύσι κι' Ἀνατολὴ νὰ φοβερίζῃς.

Καὶ ρόδο μυρωδάτο κι' Ἀπριλιάτικο
σοῦ δίνει τῶν Περσῶν ἡ νέα χώρα,
καὶ δέντρο 'φτεινὸ Χριστουγεννιάτικο
νὰ βάλῃς 'στὰ κλωνάρια τοῦ γιὰ δῶρα
τοῦ κόμματος τοὺς φίλους τοὺς δυσκόλους,
ποῦ σοῦ γεννοῦν ἀκάνθας καὶ τριβόλους.

Ἰδοὺ καὶ Περσικὸ χαλὶ
νὰ στρώσῃς μέσα 'στὴ Βουλὴ,
σεινάμενος κουνάμενος γιὰ μουσικὴ σου νάχῃς
ρητόρων τερετίσματα,
σοῦ στέλλει χαιρετίσματα
καὶ τῶν Περσῶν ὁ Σάχης.

Γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ δῖαλεξε νὰ πέσῃ 'στὸ κρεβάτι
τώρα ποῦ Σύνταγμα κι' αὐτὸς ἐβάλληκε, Κορφιάτη,
νὰ φέρῃ 'στὴν Περσία
μὲ τόση του θυσία.

Σύνταγμα θέλει τῶν Ρωμηῶν ἡ γῆ τῆς Τεχεράνης,
καὶ γρήγορα νὰ στείλετε 'στὸν Πέρση τὸν Σατράπη
τὸ Σύνταγμα ποῦ 'βρέθηκε κλεισμένο σὰν Ἐργάνης
μέσα 'στοῦ Δὸν-Ρουὶ Γομέζ Δὲ Σίλβα τὸ ντουλάπι.

Δώστε 'στὸν Σάχη μας αὐτὸ
τὸ Σύνταγμα τὸ ζηλευτό,
ποῦ γέννησε καὶ τὴν ἐλπὴ κι' ἐκεῖνο τὸ καρδόνι,
ποῦ ξεχασμένο τ' ἔτρωγε σαράντα χρόνων σκόνῃ,
ποῦ δύο Βασιλέων σας ὀνόματ' ἀπετύπωσε,
κι' ὁ Πρόεδρος ὁ τῆς Βουλῆς μὲ τέχνη τὸ 'ξετύρωσε.

Δώστε Συντάγματα παλὰ
κλεισμένα μὲς 'στ' ἀρμάρια,
δώστε διωγμένου Βασιλῆ
πέναις καὶ καλαμάρια,
μ' αὐτὰ κι' ὁ Σάχης τῶν Περσῶν νὰ βάλῃ τ' ὄνομά του
'στὸ δόλιο Σύνταγμα του.

Τὸ Σύνταγμα σας τὸ κλειστὸ
'στὸν Σάχη μας τὸν σεβαστὸ
δώστε νὰ τὸ ψηφίσῃ
προτοῦ τὰ κῶλ' ἀφήσῃ.

Ἴσως ἐκεῖνο μοναχὰ
τὴν ὥρ' αὐτὴ ποῦ ξεψυχᾷ
'λίγη ζωὴ τοῦ δώσῃ
κι' ἴσως δὲν τὰ κορδώσῃ.

Μόνο μὲ τοῦτο θὰ χαρῇ,
μόνο μὲ Σύνταγμα μ' πορεῖ
κι' ἐμεῖς μὲς 'στὴν Περσία
νὰ βγάλωμε Μεσσία.

Οἱ μάγοι τέτοια 'φάλανε 'στὸν Κόντε τὸ πιτίνι,
κι' ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς ἐφώνηξαν κι' ἐκεῖνοι:
Χριστοῦ γεννα, Πρωτόγεννα... δώστε κι' ἐμᾶς τὸν κόπο
καὶ πάντα Μεγαλόσταυροι νὰ πλημμυροῦν 'στὸν τόπο.

'Στὸ παιδί μου πατρικῶς, ποῦναι τώρα Νομικός.

Δὲν ἐξετάσθης τῶν θυρῶν ἐρμητικῶς κλεισμένων,
δὲν ἀπερρίφθης σὰν κι' ἐμὲ μετὰ πολλῶν ἐπαίνων,
μῆτε μπελάδες μετρικὸς μὲ Σεμιτέλους 'βρήκες,
ἀλλὰ διδάκτωρ παμφηφεὶ τῆς Νομικῆς ἐβγήκες.

Πῶς τῶν χρυσῶν σου τῶν μαλλιῶν ἐμαύρισε τὸ χῶμα;
'μεγάλωσες, κι' ἐγὼ θαρρῶ πῶς εἶναι χθὲς ἀκόμα,
ποῦ 'στοῦ Μακρῆ τὸ Λύκειο μικρὸ μικρὸ σ' ἐπῆγα
καὶ σ' ἄρσεσε τὸν δάσκαλο νὰ κάνῃς μὲ τὴν ρήγα.

Τώρα διδάκτωρ σοβαρὸς... τιμὴ μου καὶ καμάρι,
ποῦχῳ παιδί μὲ δίπλωμα, μὲ γνῶσι παλληκάρι,
κι' ἐνῶ χαρὰ τὸ πνεῦμα μου καὶ τὴν ψυχὴ φτερόναι
λυποῦμαι γιὰτί 'πέταξαν οἱ παιδικοὶ σου χρόνοι.

Ποῦ πῆγ' ἐκεῖνος ὁ καιρὸς;
τώρα διδάκτωρ σοβαρὸς,
κι' ἤθελα σὰν πατέρας σου πολλὰ νὰ σοῦ μιλῶσι,
μὰ τέτοιαις ὥραις ποῦ μολό,
καὶ μόνο σὲ παρακαλῶ
νὰ ληθῇς νὰ σὲ φιλήσω.

Καὶ καμπύσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Μὲς 'στὸ Λοῦβρο τὸ μεγάλο, μὲς 'στὸ Λοῦβρο τὸ γνωστὸ
τοῦ γνωστοῦ Κανελλοπούλου, τὸ καθ' ὅλα θαυμαστὸ
νέους θάβρετε κι' ἐφέτος μ' ὀνομαζόμενος ἐξαισίους
γιὰ πτωχοὺς καὶ γιὰ πλουσίους.

Ἐκπεσμὸς παντοῦ σπομδαῖος εἶσοι τοῖς ἐκατόν,
κι' ὅλος ὁ Ρωμῆς δὲν φθαίνει πρὸς περιγραφήν αὐτῶν.
Ἀπερίγραπτος τῶντι τέτοιος πλοῦτος Χαλιμάς,
τέτοιος θησαυρὸς μυθώδης, ποῦ κατέπληξε κι' ἐμᾶς.
Μὰς 'στὸ Λοῦβρο καὶ τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς φτώχειας
κι' ἐκεῖ μόνοι σας θὰ δῆτε πῶς δὲν λέμε ψέμματα.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖον τὸ κατὰ μεστον ὥδον
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου κεῖται τὴν δὸν,
ποῦναι δρασσεὶς μεγάλῃς πολυτάραχος σταθμός,
'στὴν οἰκίαν Ἐμπειρικοῦ, δεκατέσσερ' ἀριθμός.